

Ей овчарче
Тамъ край село —
Нему бащинъ кѣтъ,
Сладко свири,
Пѣй безгрижно,
Кацнало на рѣтъ.

А край него
Дружно блѣятъ
Ваклички овце,
Прѣснали се
По баири,
Хрупатъ листовце.

Дойде пладиѣ —
Часъ обѣдни —
Стадо завърти
Тамъ на сѣнки,
Дѣ поточе
Блика и трепти.

Па извади
Прѣсна пита,
Веселъ и честитъ,
Сладко-сладко
Се нахрани,
Спусне се по ридъ

Къмъ долчинка
Глуха, тѣсна,
Въ буйни храсталакъ,
Рѣдко-рѣдко
Дѣ прониква
Топли слънчевъ зракъ.

Тамъ водица
Прѣсна блика —
Полски шадраванъ,

Пий, кратунка
Си напълни,
Та при Караманъ

Легне, спи си
Тамъ унесенъ
Въ своя сладкъ блянъ;
На чело му
Листъ трѣпери,
Отъ зефиръ люлянъ.

Щомъ се мине
Маранята,
Хладъ настане пакъ,
Сиво стадо
Виждъ, повлѣкло
Въ близки храсталакъ.

Ей овчарче
Се пробужда,
Слуша какъ тогазъ
Звънци дрънкатъ
По баири
Съ тихъ, приятенъ гласъ

Па засвири
Тамъ подирѣлъ се
Гърбомъ о кривакъ,
Доръ заседне
Ясно слънце,
Доръ се спусне мракъ.

Гласъ отъ свирка
Вѣгъръ носи
Вредъ по полски ширъ..
Тѣй текатъ му
Сладко днитѣ
Въ трудъ, любовъ и миръ.

Ц. Калчевъ.